

D'INFORMACIÓ OBRERA I POPULAR

ANY V. nº 58

CALELLA - OCTUBRE - 1974

preu: 3 ptes.

-editorial-

La irracionalitat de la matança del carrer del Correo a Madrid, ha deixat l'opinió pública estupefacte. Es tracta de l'atemptat de més magnitud perpetrat a l'Estat espanyol des de la guerra civil.

FULL, com tots els grups d'oposició democràtica que s'han pronunciat sobre el fet, ha condemnat l'atemptat. FULL creu que un canvi polític només el pot forçar una acció de masses, l'acció de tot un poble unit.

Accions terroristes d'aquest tipus, convenientment manipulada la informació - que se'n faciliti, donen peu a una campanya cara al poble contra l'oposició democràtica, alimenten un clima de venjança i guerra civil en les mentalitats ultres, i tot això facilita a portar a termes espectaculars accions repressives amb absoluta impunitat per part de la policia.

A la roda de premsa celebrada amb els periodistes del comissari general de la "Brigada de Investigación Social", José Sainz, alguns punts no quedaren massa clars.

Aquest senyor va atribuir la paternitat de l'atemptat a un comando d'ETA V. Asambleas. L'única prova sòlida amb la que es basà per fer l'acusació és un paper - trobat en un dels seus militants, Arruebarrena, el 28 d'agost a Sant Sebastià, en el qual es pot llegir "Rolando 2'15-2'45". És estrany que al full informatiu donat als periodistes no s'indiqui res sobre l'existència d'aquest paper, malgrat la seva importància.

També informà el comissari de la detenció de 8 persones, pretesos enllaços - d'ETA a Madrid i Barcelona i membres del Partit Comunista, i del descobriment d'uns amagatalls, anomenats per ells "prisiones del pueblo". Si a això hi afegim la recomensa que oferia el govern a qui pogués - donar informació sobre el membre d'ETA, Galarra, podem sospitar, degut a la rapidesa amb què es produïren tots aquests fets,

que es tractava d'un espectacular muntatge publicitari per controlar l'atenció i l'opinió pública sobre l'atemptat. Ja que el mateix J. Sainz ha admès que la participació en el atemptat, tant de Galarra com dels detinguts, està encara per demostrar, es pot deduir que tot aquest muntatge estava preparat ja fa temps i que només s'esperava el moment oportú per portar-lo a terme.

En quant a la col·laboració amb ETA de membres del Partit Comunista d'Espanya, és una afirmació sense cap base real: en primer lloc perquè a la línia d'acció promulgada pel PCE no hi entren els atemptats. Prove d'això és que des del 1956, any en que adoptaren aquesta resolució, aquesta organització no ha comès cap atemptat. I en segon lloc perquè les diferències, tant ideològiques com d'acció, entre ETA i el PCE són notables. Santiago Carrillo, secretari general del PCE, va esclirir en una declaració sobre el fet, que cap dels detinguts pertany a aquesta organització.

Es de remarcar que, a la pregunta d'un periodista sobre l'existència de certs rumors i possibles documents que circulen, firmats per un comando hitlerià, que s'atribueix la paternitat de l'atemptat, J. Sainz segons "Informaciones" contestà: "Es simplemente un acto más de la guerra psicológica que el Partido Comunista viene cultivando. Son hechos que tienen como objetivo confundir a la opinión". Nosaltres diríem, més aviat, que fets que tenen com a objectiu - confondre a l'opinió són, per exemple, les rodes de premsa d'aquest senyor. És remarcable, però, que no negà l'existència d'aquests documents.

I és aquí on ens tornem a preguntar: a qui beneficia aquest acte? Indubtablement a l'extrema dreta, ja que crea un clima de tensió i guerra civil molt propici - per als propòsits dels sectors ultres d'extermnar tota l'oposició democràtica, i també al fals "aperturisme" d'Arias Navarro. És evident que l'atemptat de la cafeteria (segueix a la pag. 3)

INFORMACIÓ OBRERA

En aquests darrers temps el plat del dia es la crisi. Del temps que tot era triomfalisme hem passat al pessimisme generalitzat, a la preocupació del capital al veure com disminueix la seva taxa de benefici.

Però no es volen resignar a guanyar menys, si abans per a poder treure els màxims beneficis, augmentaven la productivitat i allargaven les jornades de treball, en una paraula explotaven al màxim els treballadors, ara o fana través de les reduccions de plantilla, a través dels expedients de crisi, a través de l'acomiadament.

Es aquí on diem NO !.

Tota persona amb capacitat per a treballar té dret a un lloc de treball.

No hem pas sigut els obrers qui tenim la culpa de la crisi econòmica, els obrers som els menys responsables del sistema econòmic que natim, un sistema que tracta les persones com a objectes, com a mercaderies, que quan les necessita comora llur força de treball i quan no les acomiada.

Els treballadors no hem d'acceptar l'acomiadament per més indemnització que donguin. Hem d'exigir un lloc de treball i un sou íntegre.

A la nostra localitat i comarca s'han donat força casos d'acomiadaments, sobre tot a la construcció. Moltes empreses s'han quedat els treballadors més antics i la resta, la major part, d'immigrants, els han despatxats, els quals han hagut de retornar a llurs respectius pobles per a manca de feina. Els obrers immigrants han de tenir un lloc de treball a on s'han guanyant les gerrofes fins ara, tenen dret a poder-se establir en un lloc i poder viure dignament sense l'inseguretat dels canvis.

Si la patronal intenta acomiadar-nos, negar-nos un lloc de treball, hem d'anar en grup a la C.N.S. i exigir feina i un sou íntegre, no acceptar un subsidi d'atur del 75 % del sou base. Hem d'exigir el 100 % del salari real. Que se'l treguin d'on volguin però el que tenim claríssim és que nosaltres no hem de carregar sobre les nostres espatlles la seva crisi.

Obrers, solidaritzem-nos amb els nostres companys acomiadats, avui seran uns quants, però demà podem ésser tots. Unim-nos que no hi ha força més gran que la solidaritat Obrera.

Transcribim de "MUNDO DIARIO" una nota que fa referència a la Assemblea d'obers del ram del Metral a Calella, publicada el passat dia 23 d'octubre.

"ASAMBLEA DE OBREROS DEL METAL EN CALELLA"

Cien obreros del ramo del Metal de las localidades de Calella, Malgrat, Pineda, Arenys de Munt, Sant Pol y Canet se reunieron el pasado dia 21 en los locales de la Organización Sindical de Calella para discutir sobre diversos puntos que les afectan, como són: el programa de dieciocho puntos del Convenio Provincial del Metal, la representatividad de los enlaces sindicales y la carestia de la vida.

La totalidad de los trabajadores de la asamblea decidió apoyar los dieciocho puntos y no aceptar el laudo dictaminado por la comisión económica del Gobierno, Respecto al punto sobre la representatividad de los enlaces, se puso de relieve la falta

de información que padecen los enlaces y los propios trabajadores. Sobre la carestia de la vida en las diversas intervenciones se supo de manifiesto el perjuicio que causa a los obreros su constante aumento, que reduce día e día el poder adquisitivo de su salario.

Se acordó trasladar estos acuerdos de la asamblea a las autoridades sindicales de Barcelona para ser tomadas en cuenta. Se habló también del derecho de huelga como una necesidad de los trabajadores para defensa de sus intereses. Se manifestó asimismo la necesidad de abolir el artículo 103 de la Ley de Procesamiento Laboral que permite el desdido libre de los obreros, aunque éstos ganen el juicio en Magistra-

questions locals

Senyors Hotelers:

Durant alguns anys el turisme ha sigut per a vosaltres el manà per anar acumulant milions. Tots ens coneixem a Calella, què éreu l'any 1955?

Per a obtenir totes aquestes fortunes i donar-vos la gran vida, us heu servit de tots els mitjans; des de donar gat per llebre als turistes, fins a la més despietada explotació dels obrers, fent-los treballar un grapat d'hores dense cap dia de descans, ni abonar-los les hores extres, vacances, etc.,... També els escamote-

geu l'ajut familiar, inclús alguns no estan declarats a la Seguretat Social. No cal parlar del menjar i de les "habitacions" que tenen per a descansar, és a dir, que no compliu cap de les lleis laborals del Conveni Col·lectiu del ram de l'Hosteleria, (malgrat el migrant que és en si mateix).

No hi ha cap dubte, que les accions i lluites dels obrers de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol, fa que aquests immigrants tinguin cada dia una consciència més clara, produint-se un esperit de defensa de llurs mínims drets.

Ja sabem que totes aquestes especulacions del passat i del present, són i han sigut - amb el beneplàcit de la C.N.S., doncs ells saben el que passa a tots els llocs de treball de Calella, puig que tenen a les seves mans les solucions que es requereixen en tots aquests casos, i més tractant-se de lleis laborals posades pel propi règim.

Des de fa tres o quatre anys a aquesta part, s'observa un constant augment de reclamacions per part dels obrers, durant aquests mesos d'Agost i Setembre, han estat nombrosos els que s'han personat a la C.N.S. demanant l'acompliment de llurs drets i denunciant els patrons, inclús alguns ja han sigut denunciats a Magistratura. Totes aquestes accions i actituds han obligat els dirigents del Sindicat Comarcal a adoptar una posició més correcta que fins el present no habíem observat.

Als requeriments dels obrers, molts patrons els intimiden, des de l'insult, fins que a la propera temporada no seran admesos ni a Calella ni a la comarca i que quedaran fitxats, àdhuc n'hi ha que insinuen la presentació de la Guàrdia Civil.

Hotelers no us feu il·lusions, totes aquestes bravates se us acaben, no podreu impedir aquests mínims drets i d'altres que aconseguirem. Cada any se us farà més difícil continuar aquesta descarada explotació, i tinc la certesa que en la propera temporada les reclamacions encara seran molt més elevades que en la present, ja no estem a l'any 1955, es tem al 1974.

A Calella som molts els obrers que treballem en diferents rams, i no hi ha dubte que d'injustícies n'hi ha moltes. Aquestes, els problemes de l'augment de salari i les accions contra la carestia de la vida, no seran resolts quedant-nos a casa, només amb la lluita aconseguirem el respecte a la nostra dignitat d'obrers.

M. SOQUES

(editorial)

teria Rolando és una acció típicament feixista, semblant als crims d'Ordine Nero a Itàlia tant per el caràcter indiscriminat de les víctimes com per la tècnica d'involucrar en aquests a grups ultraesquerrers.

Inclús a nivell local podem citar un precedent d'actes d'aquesta mena, en la perpetració, a la postguerra, d'un atemptat a la creu dels caiguts provocat pels feixistes calellenca, per a poder represaliar els republicans.

El fet que l'explosió fos a l'edifici - que està al costat de la comissaria, i la possibilitat que entre les víctimes hi hagués algun policia, es podia utilitzar com un argument més per a poder acusar l'extrema esquerra. És curiós i sospitosos alhora, que fonts relacionades amb la D.G.S., segons "Cambio 16", "han confirmat los rumores, según los cuales días antes del atentado se habían dictado normas a los funcionarios policiales en el sentido de que se abstuvieran de pararse junto a las fachadas del edificio, tratasen de no circular ante la puerta principal i no frecuentasen la cafetería Rolando". Totes aquestes normes -

foren dictades sense cap raó concreta.

És també curiós i sospitosos que la policia no hagi fet cap investigació entre els sectors d'extrema dreta, malgrat els rumors insistents inclús en els mitjans del règim i en cercles propers als ministeris, sobre la seva paternitat en l'atemptat, malgrat també que Blas Piñar, cap dels grups terroristes feixistes espanyols (guerrilleros de Cristo Rey, PENS, etc.), lligats a la Internacional Negra havia anunciat fa uns mesos en un cercle d'amics, considerats per a ell com a afectes al règim, el seu propòsit d'organitzar un acte d'aquest tipus per provocar una reacció antidemocràtica i anticomunista, encara que foren les seves paraules, per això tingué de transformar en víctimes a quatre o cinc dels seus partidaris.

Aquest fet evidencia la necessitat imperiosa que els pobles de l'Estat espanyol recuperin el control democràtic de la seva vida política. Tota força política conscient, tota persona responsable, té en aquest moment històric el deure d'impedir qualsevol explosió de terror feixista.

Cristianisme i societat

L'església de l'any 1974 ofereix un rostre ben diferent del que oferia als anys anteriors al Concili i encara més distint del que presentava als anys immediatament posteriors a la guerra civil. I això tant a l'aspecte intern com en relació a la comunitat civil i a l'organització política. No hi ha dia que no ens asseben tem de fets que fan palpable aquest canvi: sacerdots empresonats, cristians sancionats amb multes, esglésies on s'hi fan reunions, grups de cristians que aspiren a implantar un socialisme, pastorals episcopals que no poden ésser publicades, revistes cristianes sequestrades o prohibides, etc.,.

Per a poder fer una anàlisi encara - que sigui mínima d'aquest canvi cal fer una mica d'història i per altra banda intentar descobrir les causes que l'han notenciat.

Des que Constantí l'any 313 publicà l'edicta de Milà reconeixent i afavorint l'església cristiana, o sigui, institucionalitzant-la, començà per al cristianisme un llarg període de degradació. D'església perseguida esdevingué oficial i progressivament es constituí en un centre de poder allunant-se cada vegada més del missatge evangèlic. Així a l'edat mitjana no es distingia dels altres senyors feudals (posseïdors terrenys, servents, exèrcit, etc.) i fins i tot es pot dir que era el més gran i el més temut dels senyors, en franca oposició al poder del rei. Quan el mode de producció feudal va anar essent substituït pel mode de producció capitalista, amb tot el que això implica, la situació de l'església va canviar. El seu poder passà d'esser material a espiritual, ideològic, però no per això menys eficaç. Durant anys, l'església ha dialogat amb el sistema, ha aparegut sempre al costat dels guanyadors ha sigut coherent amb el projecte de classe del bloc dominant i legitimadora al mateix temps de la seva situació de privilegi i de poder.

Durant la guerra del 1936, l'església es va unir novament als guanyadors. Es va enfeudar en el règim i mutuament s'han utilitzat. La imatge de bisbes i sacerdots saludant amb el braç alçat fou assídua en els primers anys de la postguerra. Però el

temps va passar i aparegueren noves generacions, noves idees i les forces progressistes iniciaren llur recuperació. I vingueren Joan XXIII i el Concili com a una fita a la història de l'església.

De llavors cap aquí els fets han estat vingut ràpidament, els quals són testimoni de la nova manera de ser i de fer dels homes de l'església. Això implica principalment tres coses: un canvi de mentalitat, un distanciament del poder i un apropament al poble.

Al principi aquesta línia era només seguida pels fidels-clergat i poble- els que pensaven i actuaven al marge de l'església "oficial", jeràrquica. Però poc a poc els bisbes han anat prenent unes posicions més conciliars i més distanciades del poder polític. Tot i amb això hi resta l'antigament talitat i no solament entre la jerarquia, sinó també entre el clergat i la comunitat cristiana. Encara avui el cristianisme és una de les forces més reaccionàries de la societat.

Fins aquí he exposat sintatitzadament l'aspecte extern de l'anomenat canvi, però quines han sigut les seves causes?. En primer lloc cal tenir en compte que les estructures ideològiques (i l'església n'és una d'elles) evolucionen, es modifiquen conforme les condicions socials canvien. A part d'això el Concili Vaticà II és la clau per a entendre els aires renovadors de l'església. Aquest esdeveniment no va restar reduït només al que es pot anomenar inspiració de la fé, sinó que començà a tenir una incidència més profunda de la vida política. El que fins al 1936 havia romàs a la consciència de grups de ciutadans o polítics marginats del sistema aconseguí amb la publicació de la "Pacem in Terris" carta de ciutadania a la consciència religiosa, després que Joan XXIII havia assumit i canonitzat la Declaració dels Drets de l'home. Del ritualisme i del costumisme pietista es passà al compromís temporal. El Vaticà II va representar una ruptura total amb la línia anterior i això va comportar en el si de l'església una profunda crisi d'identitat. Aquesta esmentada crisi s'origina sobretot quan es pren consciència que el missatge cristià havia sigut sequestrat per les classes dominants i que el projecte evangèlic només es realitza i passa pel procés d'alliberament del poble i de l'oprimit, és a dir, de la classe obrera, en tesa com a protagonista de les transformacions històriques.